

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **JUDr. J. M.,** zastoupen JUDr. Petrem Folprechtem, advokátem, se sídlem Nádražní 344/23, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2012, č. j. 78/2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2015, č. j. 5 Ad 9/2012 - 59,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soudu“) ze dne 22. 4. 2015, č. j. 5 Ad 9/2012 - 59, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2012, č. j. 78/2012, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 29. 3. 2011, č. j. OSZ-55609-17/D-Kn-11, o zvýšení výsluhového příspěvku, a jímž bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobci podle § 159 zákona č. 361/2003 Sb. zvýšen výsluhový příspěvek o 1.95 % s tím, že zvýšení výsluhového příspěvku činí polovinu zvýšení procentní výměry důchodů, která byla stanovena nařízením vlády č. 281/2010 Sb., o zvýšení důchodů v r. 2011.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce nejprve uvedl, že mu byl ode dne 1. 10. 1996 rozhodnutím orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra přiznán výsluhový příspěvek ve výši 7 442 Kč měsíčně, který považuje za dávku důchodového

pojištění, jež nesmí být snížena, změněna, pozastavena, odejmuta nebo konfiskována. Dále formuloval tři žalobní námitky. V první z nich namítal, že jestliže o dávkách důchodového pojištění rozhodl orgán sociálního zabezpečení jako orgán příslušný a určený, nesmí o nich rozhodovat služební funkcionář ve věcech služebního poměru a v řízení dle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o služebním poměru"). Ve druhé z nich namítal, že orgán sociálního zabezpečení nesmí provádět zdanění výsluhového příspěvku, a v jaké výši byla dávka přiznána, v takové výši musí být vyplacena na účet oprávněného. Ve třetí žalobní námitce potom namítal, že odbor sociálního zabezpečení (resp. služební funkcionář), byl zřízen z libovůle Ministerstva vnitra, jeho zřízení je nezákonné, tento odbor proto není příslušný rozhodovat o dávkách důchodového pojištění, a nesmí tedy rozhodovat o souběhu starobního důchodu a výsluhového příspěvku. Poukázal přitom na rozpor s předpisy o sociálním zabezpečení České republiky a s nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 883/2004 ze dne 29. 4. 2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení.

Městský soud žalobu napadeným rozsudkem zamítl. S příslušnou argumentací v prvé řadě dovodil a uvedl, že i když zákonodárce v § 159 zákona o služebním poměru navázal valorizaci výsluhového příspěvku na zvýšení procentní výměry důchodů, výsluhový příspěvek není dávkou důchodového pojištění. Výsluhový příspěvek a důchodové dávky se odlišují jak svou povahou, tak svým účelem, a nelze je proto ztotožňovat. Žalobní námitky neshledal důvodné. K první žalobní námitce městský soud uvedl, že poněvadž žalovaný nerozhodoval o důchodové dávce, nevystupoval ani v postavení orgánu sociálního zabezpečení a na jeho postup se nepoužijí právní předpisy o sociálním zabezpečení. Žalovaný rozhodoval o výsluhovém příspěvku žalobce v řízení ve věcech služebního poměru. K tomu soud odkázal na § 2 odst. 5 písm. b) zákona o služebním poměru, podle něhož může rozhodováním o výsluhovém příspěvku ministr vnitra na žádost ředitele bezpečnostního sboru pověřit vedoucího organizační části ministerstva. Pokud šlo o námitku ke zdanění výsluhového příspěvku, k tomu městský soud uvedl, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když výsluhový příspěvek žalobce počínaje dnem 1. 1. 2011 začal danit, a to s ohledem na novelu zákona o daních z příjmů provedenou zákonem č. 346/2010 Sb. Tou bylo zrušeno osvobození výsluhového příspěvku příslušníků bezpečnostních sborů od daně z příjmů a s účinností od 1. 1. 2011 a výsluhový příspěvek byl podroben zvláštní sazbě daně z příjmů, jež činí 15 %. Konečně k námitce nezákonného zřízení odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra městský soud zdůraznil, že je třeba rozlišovat Ministerstvo vnitra, resp. jeho příslušné útvary, v případech, kdy rozhoduje o důchodových dávkách jako orgán sociálního zabezpečení a v případě, kdy rozhoduje ve věcech služebního poměru. Podle městského soudu proto nelze hovořit o porušování předpisů o sociálním zabezpečení České republiky ani předpisů Evropské unie, jelikož tyto se na daný případ neaplikují. K tomu městský soud doplnil, že nařízení č. 883/2004 na daný případ nedopadá vzhledem k nenaplnění jeho věcné působnosti, neboť výsluhový příspěvek nelze podřadit pod žádný z předmětů úpravy vyjmenovaných v čl. 3 nařízení.

V podané kasační stížnosti stěžovatel vyjadřuje nesouhlas s tím, že výsluhový příspěvek není důchodovou dávkou. Namítá, že odbor sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra v případě výluhových příspěvku rozhoduje v řízení podle zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Argumentuje odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2014, č. j. 9 As 40/2014 - 28, z něhož podle stěžovatele vyplývá, že odbor sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, stejně jako Vojenský úřad

sociálního zabezpečení Ministerstva obrany, nyní odbor sociálního zabezpečení Ministerstva obrany, postupoval v řízení, které vedlo k vydání prvostupňového rozhodnutí, podle § 86 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení v návaznosti na § 159 zákona č. 361/2003 Sb. Z tohoto usnesení podle stěžovatele také vyplývá, že předmětem uvedeného řízení je otázka výše výsluhového příspěvku, nikoliv otázka jeho zdanění. K tomu stěžovatel dodává, že orgán sociálního zabezpečení má zvýšit dávku - i výsluhový příspěvek o 100 % a nemá provést srážku daně. Stěžovatel navrhuje, aby soud posoudil řízení odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra při „zvyšování“ výsluhového příspěvku, když i zákon č. 155/1995 Sb. v § 67 žádnou změnu, snížení nepřipouští.

Snížení stěžovatel považuje za nerovnost v zacházení v případě řízení o této dávce, protože výsluhový příspěvek považuje za právo podle čl. 30 Listiny, která zaručuje rovnost zacházení s těmito právy. Stejně tak podle stěžovatele zaručuje rovnost zacházení i přímo použitelné nařízení EP č. 883/2004, k čemuž stěžovatel dodává „protože jsou ustanovení o zvyšování výsluhového příspěvku v rozporu s tímto nařízením EP, nesmí se použít“. Z výše uvedeného podle stěžovatele vyplývá, že soud rozhodoval v rozporu s právními předpisy o sociálním zabezpečení, resp. důchodovém pojištění. Stěžovatel dále dovozuje, že v dané věci není příslušný rozhodovat služební funkcionář instituce zaměstnavatele, ale příslušný orgán sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra. Navrhuje a žádá, aby soud v této právní věci posoudil historii rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, s odkazem na přílohu ke kasační stížnosti, a to proto, že se k tomuto Nejvyšší správní soud nevyjádřil v rozhodnutí o kasační stížnosti stěžovatele ze dne 25. 6. 2012. Stěžovatel poukazuje na to, že v rozhodnutí ze dne 1. 11. 1993 rozhodoval orgán sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra podle předpisů o sociálním zabezpečení, dnes rozhoduje služební funkcionář - ředitel odboru sociálního zabezpečení, v režimu věcí služebního poměru. Stěžovatel také namítá, že ředitel odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra je zaměstnanec tohoto odboru a nemůže být služebním funkcionářem. Dále stěžovatel uvádí, že v oznámeních odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 1. 12. 1994 a ze dne 20. 6. 1995 je zvýšení výsluhového příspěvku i o pevnou částku (nyní základní výměru), avšak v oznámení o zvýšení dávky ze dne 22. 3. 1996 odbor sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra se již neuvádí zvýšení výsluhového příspěvku o základní výměru, ale zvyšuje se jen jeho procentní výměra. Tento postup považuje stěžovatel za nezákonný. Dále stěžovatel navrhuje a žádá, aby soud posoudil rovnost v zacházení o stejné dávce důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil odborem sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra a odborem sociálního zabezpečení Ministerstva obrany. Každý odbor postupoval v řízení rozdílně. V případě stěžovatele odbor sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra porušil jeho právo na přiměřené opravné prostředky, když se mohl proti rozhodnutí daného odboru odvolat do 15ti dnů k jeho řediteli - služebnímu funkcionáři. Odbor sociálního zabezpečení Ministerstva obrany postupuje podle § 86 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., kdy oprávněný může proti rozhodnutí podat námitky podle § 88 tohoto zákona. Z tohoto stěžovatel dovozuje nerovnost v zacházení, poukazuje dále na § 112 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., a postup odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra považuje za odporující § 202 zákona č. 361/2003 Sb. Stejně tak považuje § 2 odst. 5 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. za odporující nařízení EP č. 883/2004, a také právním předpisům o sociálním zabezpečení, resp. důchodovém pojištění v České republice. Závěrem kasační stížnosti stěžovatel namítá, že s ohledem na povahu výsluhového příspěvku jako dávky důchodové, resp. předdůchodové, měl v jeho právní věci u Městského soudu v Praze rozhodovat

specializovaný samosoudce a před soudem za žalovaného neměla jednat zaměstnankyně odboru právního Ministerstva vnitra, ale zaměstnanec jeho odboru sociálního zabezpečení. Proto je stěžovatel toho názoru, že se v posuzované věci jedná o zmatečná řízení, nepřezkoumatelné rozhodnutí, vydaná rozhodnutí jsou nezákonná, nicotná, provázená porušením právní povinnosti soudců a přísedících. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje aby Nejvyšší správní soud rozsudkem zrušil „napadená rozhodnutí“ a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, v němž po stručné rekapitulaci nosných právních závěrů z napadeného rozsudku městského soudu shrnul, že tento rozsudek, který vychází z citované judikatury a odkazuje na zákonná ustanovení právního řádu, považuje za správný, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž shledal, že je podána osobou oprávněnou, zastoupenou advokátem, a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek takovými vadami netrpí a že kasační stížnost **není důvodná.**

Napadeným rozhodnutím je rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2012, č. j. 78/2012, jímž zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra o zvýšení výsluhového příspěvku.

Předmětem sporu je otázka, jakou povahu má výsluhový příspěvek. Stěžovatel tvrdí, že jde o dávku důchodového pojištění, a k tomu směřuje veškeré své dílčí námitky. To, že tomu tak není, však již bylo stěžovateli vyvráceno a vysvětleno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. 6 Ads 92/2012 - 35.

Stěžovatel přesto s tam vyslovenými právními závěry ohledně povahy výsluhového příspěvku nesouhlasí, a opakovaně prezentuje svůj názor, který neodpovídá ani právní úpravě, ani ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud neshledal důvod ani nyní se v posuzované věci od ustálené judikatury odchýlit. Městský soud podle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodl naprosto správně a zákonně.

Nejvyšší správní soud současně připomíná, že podání kasační stížnosti je mj. vázáno na podmínky její přípustnosti, přičemž kasační stížnost je přípustná, resp. kasační námitky lze věcně projednat, jen tehdy, pokud se váží k důvodům a skutečnostem, které byly uplatněny v bezprostředně předcházejícím řízení před soudem (tj. v řízení o žalobě), a které nebyly podle názoru stěžovatele v napadeném rozhodnutí posouzeny v souladu se zákonem (§ 104 odst. 4 a § 109 odst. 5 s. ř. s.).

Namítá-li stěžovatel, že výsluhový příspěvek je důchodovou dávkou, je třeba v prvé řadě výslovně uvést, že ve shora uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. 6 Ads 92/2012 - 35, bylo v souvislosti s povinností tohoto stěžovatele

zaplatit soudní poplatek v řízení o jeho žalobě v nyní posuzované věci zdůrazněno a také vyloženo, že není důvodný a správný jeho argument, že se ve věci výsluhového příspěvku jedná o rozhodnutí o dávce důchodového zabezpečení.

K tomu Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku argumentačně poukázal na svoji předchozí judikaturu, a podtrhl, že v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, č. j. 6 Ads 157/2009 - 90, zdůraznil, že starobní důchod a výsluhový příspěvek jsou zcela odlišnými dávkami, které plní odlišné funkce. Zatímco výsluhový příspěvek slouží k zachování životní úrovně příslušníků ozbrojených složek při jejich dalším zaměstnání v civilním životě, starobní důchod má nahradit ztrátu nebo omezení pracovního příjmu, které nastaly v důsledku věku jako sociální události, a je tedy realizací práva na přiměřené hmotné zabezpečení podle čl. 30 Listiny (v tomto ohledu odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 6 As 55/2006 - 96). Dále uvedl, že také v rozsudku č. j. 3 Ads 121/2009 - 116 ze dne 29. 4. 2010 Nejvyšší správní soud konstatoval, že se „*výsluhový příspěvek (resp. podle staré právní úpravy zákona č. 186/1992 Sb. i příspěvek za službu) vždy podřazoval pod věci služebního poměru.* (...) *Jedná se o zvláštní dávku poskytovanou jako určitou kompenzaci náročnosti výkonu služby po uplynutí stanoveného počtu let ve služebním poměru. Proto je také tato dávka upravena přímo zákonem o služebním poměru, nikoliv zákonem o důchodovém pojištění. Svou povahou se jedná o výsluhový nárok závislý pouze na odsloužených letech bývalého příslušníka u ozbrojených sborů, nikoliv o dávku určenou k finančnímu pokrytí některé ze sociálních situací (rizik), k němuž jsou určeny dávky důchodového pojištění (stáří, invalidita, ztráta živitele apod.).*(...) *Nelze proto souhlasit se stěžovatelem, že se jedná o důchodovou dávku.*“

Za tohoto stavu, kdy následné jednotlivé dílčí podnámitky stěžovatele jsou navázány na uvedenou základní námitku o povaze výsluhového příspěvku, která byla shledána Nejvyšším správním soudem jako zcela nedůvodná, lze již na tomto místě předmětné podnámitky prakticky souhrnně taktéž označit za liché.

Stěžovatel v uváděných souvislostech takto v prvé řadě poukazuje mj. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2014, č. j. 9 As 40/2014 - 28, z něhož podle stěžovatele vyplývá, že odbor sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, stejně jako Vojenský úřad sociálního zabezpečení Ministerstva obrany, nyní odbor sociálního zabezpečení Ministerstva obrany, postupoval v řízení, které vedlo k vydání prvostupňového rozhodnutí, podle § 86 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení v návaznosti na § 159 zákona č. 361/2003 Sb. K tomu je nutno uvést, že stěžovatel si citovaný text nesprávně vyložil a i jej mírně upravil. V textu citovaného usnesení se nehovoří o § 159 zákona č. 361/2003 Sb., nýbrž o § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání, které má naprosto rozdílný text. Krom toho se stěžovatel omezil na citaci textu z bodu 10 předmětného usnesení a zcela abstrahoval od obsahově neoddělitelného navazujícího textu v bodu 11, čímž zásadně pozměnil vyznění celého dotčeného právního názoru soudu.

K námitce, že by při zvýšení výsluhového příspěvku neměl daný orgán současně srážet daň z příjmu, a že takové rozhodnutí je nezákonné, resp. nicotné, Nejvyšší správní soud poznamenává, že touto otázkou se ve spojení s výsluhovým příspěvkem vojáků z povolání zabýval jeho rozšířený senát, a ten mj. ve svém usnesení ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 40/2014 – 39, dospěl k závěru, že „*Rozhodnutí o zvýšení výsluhového příspěvku či o úpravě výše výsluhového příspěvku podle zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, jehož součástí je pro*

dobu po 31. 12. 2010 i výrok o výši vyplácené dávky [po srážce daně provedené podle § 36 odst. 2 písm. v) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů], není nicotným právním aktem.“ Tento právní názor je, v otázce srážky daně, nesporně obdobně aplikovatelný i na rozhodnutí o zvýšení výsluhového příspěvku podle § 159 zákona o služebním poměru, tj. i na rozhodnutí v nyní projednávané věci.

K tvrzení o příp. nezákonnosti takového rozhodnutí (vedle vyloučené nicotnosti) lze opět poukázat na další ustálenou judikaturu, která daný postup vyhodnocuje jako zákonný. Tak lze upozornit například na rozsudek ze dne 7. 5. 2015, č. j. 9 Afs 307/2014 – 37, podle kterého *„co do svého účelu představuje čl. 11 odst. 5 Listiny ústavně aprobované omezení vlastnického práva, které může být legitimně omezeno za účelem stanovení, vyměření a výběru daně (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 29/05, N 113/37 SbNU 463). Skutečnost, že zákonodárce podrobil příjmy z výsluhových náležitostí srážkové dani, odpovídá jeho široké pravomoci. Zákonodárce má velkou diskreci v tom, jaký způsob zdanění zvolí, aby shromáždil finanční prostředky pro zabezpečování svých funkcí a politik, nicméně nesmí zasáhnout do vlastnických práv tak, aby se majetkové poměry dotčeného subjektu zásadně změnily tak, že by došlo ke zmaření samé podstaty majetku, tj. ke zničení majetkové základny poplatníka (nález sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002, č. 405/2002 Sb.).“* V rozsudku ze dne 29. 8. 2013, č. j. 4 Ads 65/2013 – 23, Nejvyšší správní soud také zdůraznil politický charakter otázky zdanění určitých příjmů. Uvedl, že není úkolem soudní moci, aby svým úsudkem o vhodnosti veřejných politik nahrazovala úsudek demokraticky zvoleného zákonodárce (srov. též nález Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08, N 89/53 SbNU 125; 181/2009 Sb.). K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud též v rozsudcích ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 40/2014 – 50, či ze dne 23. 10. 2014, č. j. 4 As 157/2014 – 34, na které nyní v podrobnostech odkazuje, neboť neshledal důvod se ani od nich v projednávané věci odchýlit. Shora uvedená judikatura opakovaně prošla i testem ústavnosti – v této souvislosti lze poukázat například na usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 4069/14, nebo ze dne 18. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 3436/13.

Za daného stavu věci nepřichází jako důvodná v úvahu ani námitka, že naše dotčená právní úprava a postup podle ní v předmětných otázkách byl v rozporu s nařízením EP č. 883/2004, což bylo stěžovateli již dostatečně vyloženo v napadeném rozsudku. S tímto závěrem městského soudu se Nejvyšší správní soud také plně ztotožňuje, a nepovažuje za nutné jej opakovat, či k němu cokoliv dále dodávat, a proto na předmětný text také toliko odkazuje. To potom znamená, že nemůže být akceptována ani námitka tvrzeného rozporu § 2 odst. 5 písm. b) zákona o služebním poměru s předmětným nařízením, včetně rozporování toho, která úřední osoba měla za žalovaného jednat před soudem.

Navrhuje-li stěžovatel, aby soud v této právní věci posoudil historii rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, s odkazem na přílohu ke kasační stížnosti, a to proto, že se k tomuto Nejvyšší správní soud nevyjádřil v kasační stížnosti stěžovatele ze dne 25. 6. 2012, k tomu Nejvyšší správní soud jen stručně poznamenává, že vzhledem ke shora připomenutým podmínkám přípustnosti kasační stížnosti nyní toto posouzení nepřichází v úvahu. Nehledě k tomu, že i kdyby k tomuto posouzení Nejvyšší správní soud přistoupil, mohl by ji vyhodnotit jen ve smyslu právních názorů či závěrů ze shora citované judikatury. Stejně tak je jako nepřípustnou nutno vyhodnotit námitku, resp. návrh, aby soud posoudil rovnost v zacházení o stejné dávce důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil odborem sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra a odborem

sociálního zabezpečení Ministerstva obrany. To proto, že tuto námitku resp. návrh stěžovatel nikterak neuplatnil v předchozím řízení u městského soudu.

Stěžovatel také namítá, že v dané věci měl u Městského soudu v Praze rozhodovat specializovaný samosoudce, a to opět proto, že u výsluhového příspěvku jde svou povahou o věc důchodovou. Jestliže Nejvyšší správní soud vyložil, a také doložil ustálenou judikaturou, že se u výsluhového příspěvku o důchodovou dávku nejedná, nelze akceptovat jako důvodnou ani tuto jmenovitou kasační námitku. Nehledě k tomu, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 5/2003 - 32, platí, že *pokud namísto samosoudce rozhodoval senát, byť to zákon také považuje za nesprávné obsazení soudu, nespojuje s ním takovou vadu, která by sama o sobě byla důvodem pro zrušení rozhodnutí soudu prvého stupně. Případem, kdy místo specializovaného samosoudce ve věci rozhodoval senát, není žalobce krácen nikterak na svých subjektivních právech veřejnoprávního charakteru. O nedostatek podmínky řízení, pro který by byl Nejvyšší správní soud nucen zrušit rozsudek krajského soudu pro zmatečnost se v takovém případě nejedná.*

Vzhledem ke všemu výše uvedenému zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou.

Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu